

— Отваряй си очитѣ, Пиерино, не върви близо край релситѣ!

— Ахъ, мамичко, отвърщаше тя — азъ не съмъ вече малка, не бой се: нѣма да ме стѣпче желѣзницата.

— Въ всѣки случай азъ съмъ по-спокойна, кога ти минавашъ изъ другия пѣтъ. Понѣкога ти се връщашъ съ другаркитѣ си, заприказвашъ се съ тѣхъ и може да стане нѣкое нещастие. Ние тѣй сме навикнали на шума на желѣзницата, че тя може да ни смаже, прѣди да я забѣлѣжимъ.

Пиерина скоро стана истинска стрѣлочница, и често, когато нейнитѣ родители биваха заети, излизаше къмъ желѣзницата, за да подаде сигнала. Баща ѝ добрѣ я обучаваше на тази работа и тя бѣше негова помощница и го замѣстваше въ случай на нужда, толкозъ повече, че майка ѝ имаше голѣмо главоболие съ другото си дѣте, което бѣше още въ люлка и не можеше да се отдѣли отъ кѣщи. Прѣди прѣминаването на трена баща ѝ прѣглеждаше своя участъкъ, моста, който висѣше надъ една голѣма пропасть, за да види, дали нѣма нѣкои поврѣди, особно слѣдъ буря. Когато той намиралъ всичко въ редъ, заставалъ на своя постъ и, като държеше въ ръка зелено знаменце, показваше на трена да продължава пѣтя си; въ противенъ случай той спиралъ трена, като развѣждалъ червено знаме.

Пиерина често придружаваше баща си. Като се радвалъ, че може да му бѣде полезна, тя му казваше :

— Ако си имашъ друга работа, гледай си я: азъ ще се погрижа за посрѣщането на трена.

— Мога ли да се довѣря на тебе? питаше той.

— Не ще ли забравишъ часа?